

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΗΧΩ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Διευθυντής Ν. ΦΑΛΗΡΕΥΣ ΒΕΗΣ

Συντάκται Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗΣ.

ΤΗ: ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ: ΤΩΝ ΔΟΚΙΜΩΤΕΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΩΝ.

Ἐκδότηαι: Κ. ΖΙΒΙΔΗΣ ΚΑΙ ΣΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φυλλάδιον: Α. Σημησιώτη, «Γαλήνη». — Ἀλεξάνδρος Παπαδοπούλου, «Συγγνώμη». — Τριπολιέμου, «Ζωὴ καὶ Θάνατος». — Γουπάου, «Σκαραβαῖοι καὶ Τερρακόττες», (κοσμολογία). — Ν. Ι. Βασιλειάδου, «Τὸ μόνο κυνῆγι στὴ ζωὴ μου», (στὰ ἑλάνια). «Ὁ Πειρασμὸς» (μυθιστόρημα Th. Bentzon). — «Φωτισμὸς τῶν Παρισίων». Ἐξωφύλλου: Γ. Ι. Κάο. «Ἀνάλεκτα». — κτλ.

Συνδρομὴ: Ἐν Κωνσταντινῶλει γρ. 40. — Ταχυδρομικῶς γρ. 34. — Ἐξωτερικοῦ φρ. γρ. 12. — Ἐκαστον φυλλάδιον γρ. 1. Ἄμα τῆ πληρωμῆ τῆς συνδρομῆς δίδεται τὸ πρῶτον μέρος τοῦ μυθιστορήματος.

Adresse: N. PHALÈRE BEY

Directeur de "L'ECHO LITTÉRAIRE,,

12 Rue Haratchi, Galata - Constantinople.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τύποις Κ. ΖΙΒΙΔΟΥ καὶ Σαο, Γαλατῆ, ὁδὸς Χαράτση, ἀριθ. 12.

1896

ΓΑΛΗΝΗ

Σκέψε τὰ δῆς τὰ κάλλη σου, τὰ δῆς τὴν ὁμορφιά σου,
Μέσ' στῆς ψυχῆς μου ἀνάφοβα τὸν διάφανο καθρέφτη.
Κανένα γυῖλο κίτρινο στὴ Μυρὴ αὐτὴ δὲν πέφτει
Κανέν' ἀγέρι δὲν σοῦ λυεῖ τ' ἀτίμητα μαλλιά σου.

Γαλάζια, μὲ γλυκὰ νερὰ, ποὺ ἤσυχχα κοιμοῦνται
Ξαπλώνεται ἀτάραχη, τραγὴ καὶ μαγεμένη.
Χωρὶς μιὰ σκέψι βέβηλη σ' ἀνταρκαλιὰ καὶ μέγε
Στὴν ἤσυχιά ποὺ ἔχουνε θεοὶ σὰν ἀγαπιοῦνται.

Ἔτσι στὰ βάθη τοῦρανοῦ δυὸ μακροσμέν' ὑστέρια
Ὅπου ποτὲ δὲν ἤμποροῦν, ποτὲ τὰ ἐνωθοῦνε,
Καὶ ποὺ ἡ Μοῖρα ἔγραψε γλυκὰ γάραπηθοῦνε,
Χωρὶς ποτὲ τὰ σμιξοῦνε γι.λοῦνται στὰ αἰθέρια!

Α. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ:

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, (ἔτησί) Γρ. 40	ἔξάμηνος	25
Ταχυδρομικῶς »	54	» 30
Ἐξωτερικοῦ Φρ.	12	» 7

Τιμὴ τοῦ φύλλου Γρ. 1.

Εἰς τοὺς νέους συνδρομητὰς τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἀρχίζει εἰς τὰς 3 φεβρουαρίου 1896 δίδεται δωρεὰν ἅμα τῇ πληρωμῇ τῆς συνδρομῆς αὐτῶν, τὸ εἰς τὰ φυλλάδια τῆς Α' Περιόδου ἐκδοθὲν μυθιστόρημα, ἀνατυπωθὲν εἰς μικρὸν σχῆμα, ἢ ἀντὶ 15 γρσο. τὰ 13 διπλὰ φυλλάδια τῆς Α' Περιόδου διπλ. ὀγκώδους τόμος ἀπὸ 208 σελίδας.

Εἰς τοὺς κατὰ φυλλάδιον ἀγοραστὰς

τὸ μὲν μυθιστόρημα δίδεται ἀντὶ γρ. 3. Ἡ δὲ Α' περίοδος γρ. 20 πλὴν τὰ ταχυδρομικὰ τέλη.

ΣΥΓΓΝΩΜΗ

Τοῦ ἔγραψε δυὸ λόγια, πῶς ἡ Ἀγγεῖα εἶνε πολὺ ἄρρωστη καὶ τῶρα τὸν περιμένει.

Δώδεκα χρόνιζ ζοῦν χωρισμένοι. Δώδεκα χρόνιζ, κλείσθηκε σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι μέσθ. Δώδεκα χρόνιζ δὲν τὸν εἶδε.

Τὰ μαλλιά της ἀσπρόμαυρα, τὸ μέτωπόν της ρυτιωμένον. Τὰ δάκτυλά της πλέκουν γρήγορα πτερωτὰ καὶ τὰ μεγάλα γυαλὰ μάτια της, ποῦ τῶρα ξεθώρισαν, ὠπλισμένα μὲ τὰ γυαλιὰ ἀκολουθοῦν τῆς βελόνης.

Μαῦρο τὸ φρέμα της· μαῦρη καὶ ἡ καρδία της. Τὸ παράθυρον, τὸ ὁποῖον εἶνε πολὺ πλησίον της, τῆς δεικνύει τὸν Κεράτιον κόλπον γυλῆμιον.

Πάντοτε, ὅταν βλέπη τὰ μεγάλα σκάφη νὰ ἐξοπλώνωνται ἤσυχχα καὶ ἀμέριμνα εἰς τὴν λαίαν ἐπιφάνειαν τοῦ λιμένος, ψιθυρίζει :

— Ἡ θάλασσα ἡ ἄπιστη, ποῦ σιχώνει θερὰ κύματα ἢ σείεται ἑλαφρὰ, ἔχει λιμάνια ἀκύμαντα· μὰ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἄχ, δὲν ἔχει.

Κτύπησε τὸν ἑσπερινὸ ἢ καμπάνα τοῦ πατριαρχείου, ἡ κ. Πουλχερία πετάχθηκε τρομαγμένη καὶ ξέχασε νὰ κἀμῃ ὅπως πάντα τὸ σταυρὸ της.

Ἐφυγαν δὴ τρεῖς βελόνες ἀπὸ τὴν κλῆτσα της καὶ ἡ ματιὰ της κερρώθηκε στὴ θάλασσα καὶ κατόπι ξεκαρρώθηκε μὲ βίαι καὶ κερρώθηκε στὴ θύρα τοῦ δωματίου.

Δοκίμασε νὰ ξαναπλέξῃ μὰ τὰ δάκτυλά της ἔ-

τρεμαν καὶ δὲν τὸ κατώρθωσε. Ὁ Μουρίκος ὁ γάτος της ἐπαιξε, μὲ τὸ κουδῦρι της.

Κτύπησε ἡ θύρα, ἡ κ. Πουλχερία πετάχθηκε καὶ βρέθηκε στὸ πόδι.

Ἐπλησίασε τὸν καθρέφτη.
— Θεέ μου, τί ἄσχημη! Κλωμὴ, λιγνή, ζωντόνεκρη.

Διῶρθωσε λιγάνι τὰ μαλλιά της· ἡ γυναίκα αὐτὸ δὲν τὸ λησμονεῖ καὶ στὴν περὶ κρίσιμη στιγμή τῆς ζωῆς της καὶ συμάζεψε τὸ κουδῦρι της ποῦ ὄλοκληρο τὸ ξεντύλιζεν ὁ Μουρίκος.

Ἀκούσθηκαν βήματα.
Ἡ καρδία της ατυποῦσε δυνατὰ ὅσῳ τὰ βήματα πλησίαζαν, τόσῳ οἱ παλμοὶ πλήθηναν.

Ἐβόηκε ἓνας κύριος μὲ μιὰ μεγάλη κυλιὰ παχῆς, ροδοκόκκινος, καλοξυρισμένος καὶ κερτοῦσε στὰ χεῖρα του κυλινδρικὸν πῖλον.

Ἡ κ. Πουλχερία, τοῦ ἔτεινε τὸ παγωμένον χεῖρ της. Τὰ μάτια της ἔστραψαν.

— Ναι, ὁ Μάρκος δὲν εἶνε ἀδύνατος σὰν σκελετός, μὰ γήρασε καὶ κείνος, ἀπείρισαν τὰ μαλλιά του καὶ τὰ μουστάκια του.

Ἐκείνος, πήρε τὸ χεῖρ της καὶ τὸ φίλησε.
Δυὸ μεγάλα δάκρυα κυλίσθησαν στὰ παχειὰ κατακόκκινα μάγουλά του.

Μὲ φωνὴ βραχνή, ἡ ὁποία διεκόπτετο ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, ἐψιθύρισε :

— Πουλχερία, μὲ συγχωρεῖς;
Ἐκείνη τὸν συνεχώρησεν, ὅπως συνεχώρησε πρό ὀλίγου τὸν Μουρίκο, ποῦ ἐξετύλιξε τὸ κουδῦρι της.

Τί στενοχώρια! δὲν ἔχουν τίποτε νὰ ποῦν.

Πόσκι ἔλεγαν ἄλλοτε σκυμμένοι σ' αὐτὸ τὸ παράθυρο.

Πρὶν νὰ ξημερώσῃ ἡ μαύρη μέρα, κατὰ τὴν ὑπόψιν ὁ κ. Μάρκος ἐφυγε διὰ τὴν Εὐρώπην, μὲ τὴν διδασκάλισσάν τῆς κόρης του.

Δώδεκα ἔτη ἔλειπε· δώδεκα ἔτη ἡ κ. Πουλχερία ἔζησε ζωντάνεκα στὸ παραθαλάσσιο αὐτὸ σπήτι, δώδεκα ἔτη ἔλαλε κρυφά, διὰ νὰ μὴν τὴν βλέπῃ ἡ κόρη τῆς ἡ ἀσθενική.

— Καί ἡ κόρη μας; ἐψήθυρισε μὲ στενοχωρίαν ὁ παχὺς ἀνθρώπος.

— Ἡ κόρη μας;

Τώρα δάκρυα χονδρὰ σὰν βροχὴ ἄρθον, ἐβρεῖξαν τὸ πρόσωπον τῆς κ. Πουλχερίας.

— Ἡ κόρη μας, δὲν εἶναι καλά.

Σικώθηκε καὶ τοῦ ἔνευσε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Ἐνῆκ δωμάτιον εὐρύχωρον, μὲ τοίχους παχείς σὰν τοίχους φυλακῆς, μὲ δικτυωτὰ πυκνὰ ἦτο ἐξηλωμένη ἡ κόρη του, ἡ κόρη των.

— Ἀγγλία;

Ἄνοιξε τὰ βαρεῖα βλέφαρα τῆς ἡ ἄρρωστη μὲ κόπον. Ἀλλὰ τὰ ξανάκλεισε, διότι τὴν ἐστενοχώρησε τὸ φῶς τὸ ἄπλετον.

Χλωμὴ σὰν ἀγιόκερι καὶ μὲ πρόσωπο λυωμένο ἐχαιμογέλασε καὶ φάνηκαν τὰ δόντια τῆς μαύρα καὶ τριμμένα.

— Ὁ πατέρας σου, παιδί μου.

Τὸ μειδίαμα ἐφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς.

Ὁ κ. Μάρκος ἐπλησίασε καὶ τὴν ἐγλυκοφιλοῦσε.

— Μὲ γνωρίζεις, Ἀγγλία μου;

— Ναί· ἡ μητέρα ὅταν παρακαλοῦσε στὴν ἄρρωστηα τῆς, πάντα ἀνέφερε τὸν ὄνομά σου.

Γέλασε ἕνα γέλοιο περιπατικὸν, ἔκλεισε τὰ μάτια τῆς καὶ γύρισε ἀπὸ τῆς πλευρῆς.

Ἡ κ. Πουλχερία τὸν ἔσυρεν ἐκτός τοῦ δωματίου.

— Μάρκο, μὴν νομίσῃς ὅτι ἔμαθα τὴν κόρη σου νὰ σὲ καταράτῃ καὶ νὰ σὲ μισῇ. Μὰ ἔγινε νευρική. Καὶ ἐνῶ ὅταν ἤμην καλά, σ' ἐξωγράφισα μὲ τὰ καλύτερα χρώματα, ἀμα μοῦ ἤρχετο ἡ κρίσις, φαίνεται ὅτι ἔλεγα μερικὰ πικρὰ πράγματα εἰς τὰ ὑποὶα ἡ κόρη μας ἐπρόσεξε περισσότερον ἀπὸ τὰ λόγια τὰ δικιά μου. Μ' ἔννοεῖς!

— Ναί.

Τὸ βολόγι τῆς μεγάλης σχολῆς, ἐκτύπησε πέντε ὥρας, ὁ κ. Μάρκος ἀπερῆσεν νὰ φύγῃ. Ἦτο ἡ ὥρα ποῦ ἔβγαζε τὴν κυρία του—διότι τώρα εἶχε ἄλλην σύζυγον καὶ ἄλλα παιδάκια—στὸν περίπατο.

— Αἶ, μὲ συγχωρεῖς Πουλχερία!

— Σὲ συγχωρῶ.

Ἐφυγε κατευχριστημένος, διότι φέρθηκε σὰν ἀνθρώπος μὲ πολὺ καρδίκα, ἀρῶ πῆγε σ' αὐτὸ τὸ σπήτι, ποῦ δὲν ἔπρεπε νὰ μεταπατήσῃ, διὰ νὰ ἰδῇ τὴν ἄρρωστη κόρη του.

Ἐνῶ ἐφρευγε, ἀνέπνευσε ἐλεύθερα καὶ εἶπε:

— Μὰ πταίει ἡ Πουλχερία. Τὸ παιδί αὐτὸ εἶχεν ἀνάγκη καθαρὸ αἆρος, περιπάτου, κ' ἐκείνη ἔζησε δώδεκα τῶρα χρόνια κλειμένη σὰν σπητιόγατα. Τέτοια ἦταν πάντα. Δὲν ἀγαποῦσε τὸν περίπατο. Ἀλλοίμονον, οὔτε ἡ μητρικὴ στοργή, δὲν μπόρεσε νὰ ξεριζώσῃ τὰ κακὰ τῆς φυσικά.

Σκουπίσε τὸν ἴδρω του καὶ πῆδαξε γρήγορα μέσα στὸ καλὶ, ποῦ τὸν ἐπερίμενε ἔξω ἀπὸ τὰ κάγκελα τοῦ κήπου.

Γλύστρησε τὸ καλὶ, ἐγοροπήδησε λιγάκι ἐνῶ περνοῦσε τὰ μεγάλα κύματα ποῦ ἐσίκασε τὸ βαποράκι τῆς γραμμῆς ποῦ πέρασε πρὸ ὀλίγου καὶ ἄρχισε νὰ καπνίζει τὸ τσιγάρο του. Ἡ συγγνώμη, τὴν ὅποιαν τοῦ ἔδωκαν πολὺ τὸν ἐχρησιμοποίησε.

Σὲ δὲ διαφορετικὰ παράθυρα, ἦταν δὲο γυναικες καὶ τὸν ἐβλεπαν μὲ ματιὰς διαφορετικαῖς.

Ἡ κόρη του, ἔβηγε, ἔβηγε, ἔβηγε καὶ γέλοσε ἐνῶ ἔβλεπε τὸν πατέρα τῆς ξαπλωμένο καὶ τὸ ἐξηθηνκμένο πνεῦμά τῆς, τίποτε δὲν συλλογιζόνταν.

Ἡ κ. Πουλχερία, τὸν ἔβλεπε καὶ ἔλεγε.

— Πῶς ἡ συγγνώμη, τὴν ὅποιαν δίδει κάνας, εἶνε πολὺ γέλοιο πρᾶγμα.

Πῶς τὸν συγχώρησα, ἤλθε πίσω ἡ ἀδικόσοδευμένη νεότης μου, ἡ Ἀγγλία μου ἔγινε πάλιν ὑγιής καὶ ροδοκόκκινη;

Ἡ κ. Πουλχερία, ἡ ὅποια συχνὰ δὲν γελᾷ, ἐγέλασε τώρα καὶ ἐκείνη, ὅταν εἶδε μέσα στὸ καλὶ τῶσα χαρούμενο τὸν κ. Μάρκο, διὰ τὴν συγγνώμην, τὴν ὅποιαν ἔλαβε. Τὸ γέλοιο τῆς μητρὸς καὶ τὸ γέλοιο τῆς κόρης, ἀπετέλεσαν μιὰ παράξενη συμφωνία σπαρχατικὴ μέσα στὸ σκοτεινὸ καὶ ἤρεμο ἤρημο καὶ μεγάλο Φαναργιώτικο σπήτι. Ὁ γείτονας ὁ δεσπότης, ὁ ὅποιος ἐπότιζε μόνοις του τὰ λουλούδια του πετάχθηκε τρομαγμένος καὶ σταυροκοπήθηκε, διότι ποτὲ μὴ ποτὲ δὲν ἄκουσε δώδεκα τῶσα χρόνια γέλοια στὸ σπήτι τῆς ζωντάνεκα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἄνεθινε φορτωμένος τὸν φοβερὸν ἐκείνον ἀνθρώπον, κατάκοπος ἀπὸ τὸ βῆρος τὸ ὅποιον ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὤμων του, ἀσθμαίνων, κατακόκκινος, δερρόμενος ἀπὸ τὰς ἀκτίνες μεσημβρινοῦ θερινοῦ ἡλίου, καὶ ὁ ἴδρωις κρουνηδὸν ἐπότιζε τὴν γῆν, ἀναβλύζων ἀπὸ τοὺς πόρους τοῦ προσώπου του, εἶχε σκληθωμένους καὶ τὰς δύο χεῖρας του, ὅπως στηρίξῃ τὸ βαρὺ φορτίον του καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπομυθῇ.

Τὸ φορτίον, ἦτο λευκὸν νεκροκράββατον, τὸ ὅποιον θὰ περιέκλειε διὰ παντός, τίς οἶδα ποῖαν νέαν ὑπερῆν καὶ τὸ ὅποιον ἐθάρανε τώρα τὸ σῶμα καὶ τὸν νοῦν του. Ναί, ὅλη ἡ σκέψις του ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τῶν ὤμων του ἀντικειμένου ἦτο ἐστραμμένη, ἀλλ' τί κατήνησε, προτιμότερο χίλιες φορὲς σκοπίδια κα-

νεῖς νὰ σηκώῃ—κατηραμένη ἀνάγκη!! ἔπρεπε ἔνδεν ἐδέχετο θὰ ἔμεναν εἰς τὸ σπήτι νηστικοί. Καὶ ἡ μικρὰ του ἡ Φωφώ, ἃ τί ἔξυπνη ποῦ εἶναι! ὅταν θὰ μεγάλωσῃ θὰ τὸν ἀποζημιώσῃ ἐκείνη, διὰ τὰ ὅσα τώρα ὑποφέρει. Μὰ καὶ τώρα δὲν τὸν ἀποζημιώνει ὅταν τὸ βράδυ κατάκοπος ἐπιστρέφει! Ἄλλ', κουράσθηκε!! νὰ, τώρα θὰ ἀκουσθῆσιν εἰς ἐκείνον τὸν κορμὸν τοῦ κωμένου δένδρου, διὰ νὰ ἀνακουθῆ—τὸν ἔθεπεν ἐκεῖ ἐπίτηδες ἡ συντεχνία των, διὰ νὰ ἀκουσθῶν τὰ βάρη των, ὅταν εἶναι φορτωμένοι—Ἄ τί κρῦο πρᾶγμα!! σκέπτεται ὁ κύρ Δῆμος, νὰ σηκώῃ κανεῖς νεκροκράββατον! Θεέ μου, μὲ παγώνει ἡ ἰδέα, πῶς θὰ τὴ φάγῃ τόση νύκτι τριανταφυλένια αὐτὸ τὸ ξυλένιο τὸ κιβώτιο, ἃ τὴν καυμένη τὴ νέα—καὶ ὡς διὰ νὰ διακοψῇ τὴν πορείαν τῆς ὄχληρᾶς αὐτῆς σκέψους ὁ κύρ Δῆμος συνέπτυξε τὸ σχοινίον διὰ τῆς χεῖρός του, ἠνωρηθῆ καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῇ βεβιασμένος.

Τόση ἦτο ἡ ταρχὴ του, ποῦ δὲν ἐπρόσεξε, πῶς τὸν φωνάζουσι τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο ὄνομα, τὸ ὅποιον παρὰ

κάθε ἄλλο ἠγάπα πατέρακι πατέρακι.—Ἦτο ἡ Φωφώ.—Πῶς εἶδὼ παιδί μου, πῶς βρέθηκες εἰδῶ; πῶς σὲ ἄρτησαν καὶ βγήκες μὲ αὐτὴν τὴν ζέστη;

—Πατέρα τί εἶναι αὐτὸ ποῦ σηκώνεις, γιατί πατέρα εἶσαι ἔτσι ἄγριος, πῆς μου πατέρα, τί εἶναι αὐτό; σὲ φοβοῦμαι, εἶναι ἐκεῖνο ποῦ βάζουν τοὺς πεθαμένους ἄρτησέ το πατέρα νὰ φύγομε, γιατί φοβοῦμαι.

Καὶ τὸ παιδίον παράφορον προσεπάθη νὰ κρυβῇ ὑπὸ τὰ ῥάκη τοῦ ἀμπελουργοῦ πατρὸς. Ναί, ἦτο, πλὴν ἄγριος μὲ ἐκείνο τὸ νεκροκράββατον ἐνέπνευσε τὸν φόβον εἰς τὸ παιδίον του, τὸ ὅποιον ἐκνευρισμένον ἔλειτο ἐκεῖ πλησίον του· εἶρε λόγους νὰ τὸ καθησυχάσῃ· ἀπέσυρε τὴν μίαν χεῖρά του ἠρέμα προσπαθῶν μὲ κόπον νὰ κρατήσῃ τὴν ἰσορροπίαν τοῦ φορτίου διὰ τῆς μιᾶς χεῖρός, καὶ ἐκράτησε τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον ἔτρεμεν ἀκόμη, διὰ τῆς ἄλλης. Ἄνεθινε ὁ πτωχὸς ἀνθρώπος, κατάκοπος, ἰδρωλούστος, φέρων ἀπὸ τῆς μιᾶς χεῖρός τὴν ζωὴν καὶ ἀπὸ τῆς ἄλλης τὸν θάνατον.

ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΣ

ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΙ ΚΑΙ ΤΕΡΡΑΚΟΤΤΕΣ

ΚΟΣΜΟΣΤΑΣΙΑ

Σὰν μιὰ σταλαματιὰ νερὸ τὸ ὀλόγιμο φεγγάρι κρέμεται μὲσ στὸν οὐρανὸ. Στὰ κάτωσπρα ντυμένη, φτερὰ κρατῶντας παγονιοῦ, πάνοιγοκλεῖ, προσμένει ἀπ' τίς μεγάλες τίς κορφὲς τάγγει νὰ φρεσκάσῃ...

Καὶ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς τάστρα γυροῦν, σὴν σμάρι ξανθὰ μελίσσια, ὅπως γυρνᾷ καὶ ὁ νοῦς τῆς, ὅπου βγαίνει καὶ σὴν στρατὸς ἀτέλειωτος καὶ ὅλος μαζί πηγαινέει στὸν καρδιοκλέφτη ὁμορφονιῶ, τὸν ἀπολησιμονιάου...

Καὶ γὰρ τῆς εἶπα: «Κοίταξε νὰ μὴ μου ἀναστενάξῃς, γιατί ἂν ξεσλάσῃ ὁ πόνος σου—ὁ πόνος ποῦ γνωρίζω,—καὶ τὴν γαλιῆν τούρανου φοβοῦμαι μὴν ταραξῆς.

Φοβοῦμαι τὸ φεγγάρι μας, ποῦ στοῦρανου τὴ μέση στέκει, ἐχνὸ ἡλιοστάλαγμα νὰ κρυφολαχταρίζω μὴν ταραχτῆ καὶ λυγιστῆ καὶ σκόρπιο ἐμπρός μου πέση!...»

ΓΡΥΠΑΡΗΣ.

ΤΟ ΜΟΝΟ ΚΥΝΗΓΙ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ

ΣΤΑ ΕΛΛΑΔΙΑ

Μιά φορά κυνήγησα επί ζωής μου. Δι' αυτό θα χάσω την υπόληψήν μου από τους κυνηγούς, μά δέν πταίω ἐγώ, πταίει ἡ τύχη μου. Ἄς ἀκούσουν τὸ περιστατικὸν ποῦ με συνέβη καὶ ἄς με δικαιώσουν.

Τὸ πρῶτο κῦτό καὶ τὸ ὑστερὸν κυνήγι μου ἦταν στὰ ἐλάχιστα. Ὅταν ὁ καθείς ἀρχίζει ἀπὸ μιᾶν ἀκροκ, τί περᾶζει ἂν ἀρχίσῃ ἀπ' τὴν τελευταίαν; Ἐβλεθα ὡτὼ οἱ κυνηγοὶ, ὅλοι σὲ ἐξασκημένα ἀλογα καὶ μεγάλουκαρδα, ὀπλισμένοι μὲ βολαίς, μὲ κερκμπίναις καὶ τουφέκια, μὲ σελᾶχι εἰς τὴν μέση, ὅλοι παληκάρικα στὸ φτερό—μόνον ἐγὼ τῆς πάττας στὸ τουφέκι—κ' ἐκινήσαμε ἀπομεσήμερ στὸ ἀντίλημα τοῦ ἤλιου. Τί καιρός! ἤλιος, συννεσιὰ καὶ πάλι ἤλιος, ἦτον ἀπ' ἐκείνους τοὺς καιροὺς ποὺ τοὺς λένε ἄστρατους, ποὺ τοὺς λένε κερκροζίκους. Ξεκινήσαμε ἀπὸ τὸ Κάρο, πῶνε στὴν Ἀνατολή βαθεῖα, στῆς Ἀδανακ τὸ βιλᾶετι καὶ προχωροῦσαμε/σὲ ἄγρια βουνά, ὅπου σκεπάζουν τὰς κορφαίς καὶ ῥάχαις τοῦ πολυσχημένου Ταύρου. Γκλόπ, γκλόπ, καὶ ξεφτερῖσματὰ ἀλόγων ἀντικαλοῦσαν σπὴν ἐρημίαν τὴν ἠσυγίαν τοῦ βουνοῦ. Καὶ τὰ σκυλιὰ μας ἀληθινὰ λαγωνικὰ μὲ τὴν ριχτὴ τὴν μῦτη, ποῦ τὸν δρόμο τους ἀνοίγει μόν' ἡ μωροδιὰ καὶ περπατοῦν στραβοπηγαινόντας [ὡσαν κουτσά, χωρὶς ν' ἀφήσουν σπιθικὴ ἀμύριστη, ξεφύτρωναν καὶ χώνουνταν σὺν δαίμονες μὲσα στὰ χαμόκλαδα. Μῶρ ἐδῶ! Φλόξ ῥοσ... Ζουλί, Ζουλί! ὁ καθένας φωνάζει καὶ πῆγαινε στὸν δρόμο του. Τὰ δένδρα τὰ κινῶσε ἐλαφρὰ ὁ ἀνεμος νὰ ψιθυρίζουν μὲσα στὰ κλαδιὰ καὶ ἀπὸ μακριὰ φανόνταν ἐψήκομα εἰς τὸν ἀρχᾶν, γυμνὰ στὰ κάτω καὶ φουντωτὰ σπὴν κορυφῇ ὅπως βλέπεις τοὺς οὐλάνους στρατιώτας νὰ γυμνάζωνται. Μόνα τὰ χαμόκλαδα καὶ ἡ ἀγριαγκανθικὴ ἀκουρβοῦσαν τὰ τεμπέλικα κλωνία τους στοὺς λιγνοὺς καὶ ὑψηλοὺς κορμούς, κλείοντες τὸν δρόμο.

— Καὶ δὲν μοῦ λέτε, σύντροφοι, ποιὸς ἀπ' ὅλους μας σκοπεύει νὰ κτυπήσῃ πρῶτος τὸ ἐλάφι, ποιὸς εἶνε ὁ καλλίτερος;

Εἰς τοὺς κυνηγούς μὴ περᾶζει τὸ φιλότιμο, ἴσως τῶχει ἡ τέχνη τους ἀπὸ τὸ ζήτημα νὰ μὴ σκάνουνε πολλὰ. Ὅλοι κῦτταζαν στραβὰ καὶ κάτω ἀπ' τὴ μῦτη τους γιὰ νὰ τοὺς δώσω τὰ πρωτεῖα φουσκάοντες σὺν δαίμονι. Ἐνας μόνε κῦτταζε ἀλλοῦ κ' ἐγὼ μὲν τὸ ἀλογο πηδῶντας εἰς τοὺς ῥοῦακτας ἀπὸ τὰ ἀγριαγκάρικα καὶ πάλι τριγυρίζοντας μὲ τὸ ἀλογο τοῦ τὸ ἀκάθιστο, ποῦ ἐδῶκα ἀγνὸ ἀπὸ τὴν μῦτη καὶ σπύλαις ἀπὸ τὰ πέταλα. Ἦταν ὁ Φρίτς, ξανθὸ παιδί λιγνὸ καὶ νευρικό, ῥομῆος ὀμιλῶντας μόνε τὰ ἀράπικα καὶ τούρκικα, ὅπως τόσσο ἄλλοι ῥομῆοι εἰς τὴν Συρία ὅπου ἀγνοοῦν τὴν γλώσσαν

τους, καὶ συνειθισμένοι στὸ κυνήγι ἀπὸ μικρὸ μικρὸ παιδί. Οἱ ἄλλοι ἐπηγίνανε κατὰ γραμμὴ καὶ μόνε ὁ Ρετζέπς, ποῦλαστὴν ὑπερσεὶς μου, ὄνα ἀκολουθοῦσε ὅλους μας.

Ἐξῆρα ἀκούω μιὰ βοή κεράτου, ἐσηκώθηκε μιὰ σκόνη σὺν καπνός, τὰ ἀλογο ἐπῆραν δρόμο σὺν θεύ-τρελλα κ' ἐμπρός οἱ σκυλοὶ ἐπαδούσανε δεξιὰ ζερβιὰ ὅλοι εἰς τὴν ἴδιαν τὴν μαρτῆ, εἰς τὴν ἴδιαν τὴν φωνή. Μπροστὰ μου τελειόνοντας τὸ ἕνα τὸ βουνὸ ἀρχίσε ἕνας κῆπος κίτρινος ξεροκαμμένος καὶ ἀπ' τὸ πλάι στάθηκα κῦττωντας τὸ φουγιό ποῦ μόλις πῆ διέκρινε στὸ καταλάγιασμα τῆς σκόνης. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τέντωσα κ' ἐγὼ τὰ χάλινά, ἐξύρησα τὸ σῶμα μου, ἐστρεψα εἰς τοῦ ἀλόγου τὴν κοιλιὰ, στὰ νεῦρα, τὰ σπιρούνια μου καὶ ζετινάχθηκα στὸν δρόμο, μὰ ἀνώφελα ἀρχὰ κουνήθηκα καὶ ἔμεινα μόνος. Ἄ! εἶπα, Ρετζέπ, ἄς κτυπήσουνε αὐτοὶ τὸ πρῶτο, βίβικα θὰ ἔχη κ' ἄλλα τὸ βουνὸ ἐλάχιστα, ἡμεῖς θὰ κτυπήσουμε τὸ δεύτερο.

Ἦ ἐρημιά ξανάπεσε τριγύρω μας. Ἐρωτῶ: Ρετζέπ, ξέρεις ποῦ θὰ βγοῦμε ἀπ' αὐτὸ τὸ δίστατο; — Εἰς τὸ Χατιπλάρ, ἀρέντη μου. Μὰ ἐκείνου τράβηξαν ἀπὸ τὰ δεξιὰ, κάτω ἀπὸ αὐτὸν τὸν βράχο καὶ θὲ νάβγουνε στὰ μεγάλα τὰ ὀρμάνια—στῆς ἀρκούδες ὅπου λένε—διὰ νὰ φθάσουνε στὸ ρέμμα ποῦ περνᾶει ὁ ποταμὸς νὰ ἐπιτύχουνε τὰ λάφια, τότε δὲ τὸ βράδυνό, στοῦ νεροῦ τὸ πῶσιμο. Εἶνε δύο ὥραις ἀπ' ἐδῶ μακριὰ, κ' ἀπ' ἐκεῖ, καθὼς καταλαβαίνω, θὰ στρίψουνε τὸν Μακροκέρκιο, νὰ πέσουν πίσω ἀπ' τὸ χλασμένο τὸ γερῶν καὶ τὴν νύκτα θὰ βρεθοῦν στὸ Χατιπλάρ ἀπ' τὸν κάτω δρόμο.

— Δὲν ἔχει ἄλλο ἐδῶ χωριό;

— Ἀπὸ δεξιὰ κανένα, μὰ ἀριστερὰ γιὰ δεῖς αὐτὴ τὴ ροῦγα ποῦ νομίζεις θὰ σὲ ρίξῃ μὲς' στῆς γῆς τὰ σπλάγχνα, εἶν' ὁ δρόμος τοῦ Κερμάς, πέντε ὥραις ἀπ' ἐδῶ μακριὰ.

— Τότε ποῦ θὲ νὰ τοὺς περιμένουμε;

— Στὸ γερῶν. Ἄν ὁ ἀρέντης διατάξῃ νὰ περᾶσουμε αὐτὸν τὸν δρόμο καὶ θὰ μποῦμε στὸ ἀντικρυνό μας τούτο τὸ μεγάλο τὸ βουνὸ, τὸ ἀψηλὸ, καὶ θὰ πέσουμε πλάγια πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶνε τὸ γερῶν κατὰ τὸ ξερόρεμα.

— Ἐμπρός λοιπόν!

Ἀνεβάνουμε ζικ-ζικ τῆς σαληκῆς καὶ δεινρῶμενικῆς ῥάχαις τοῦ βουνοῦ, ἀπὸ δρόμο ἄηλιο, λοζο, στενὸ καὶ ἀνηροικό, φουτρωμένο ἀπὸ κᾶτι ριζικὴς μακρυαὶς καὶ πρέμνα ποῦ ἐπερεπε σὲ κᾶθε βήμα νὰ σκοντάπητῃ τᾶλογο. Πλάι ἀπ' ἀριστερὰ τὸ βουνὸ ἐκόπτετο σὲ μιὰ ξερὰ πετρωμένη ὑψηλὴ ποῦ ἐγυρῶνταν σὲ βράχῃς τόσο ἀνοικτὰ καὶ ἄγριο ὅπου σὺ φανόντανε ἀκόμη ὑψηλότερα ὁ οὐρανὸς καὶ ἀκόμη πῶς αἰσθητὸ τὸ ὕψος π' ἀνεβάνουμε. Ἄ, τὰ βουνὰ ἐκείνα τὰ ἄγρια, τὰ σκοτεινὰ... Τὸ φῶς ἀρχίσε νὰ σκοτεινιάζῃ τῆς ἡμέρας καὶ ἀπ' τοῦ βουνοῦ τῆς κρῶπτικῆς τὸ ὕψος σκοτάδι νὰ προδᾶλη στὸν ὀρίζοντα. Ὁ ἀέρας ἐπερίσ-

σευ κ' ἐμουγκρίζε μαδῶντας τοῦ βουνοῦ τὰ πεῦ-κα μὲ τὴν ἴδιαν τὴν κρυγὴ ποῦ ἀφίνει τὸ θεμὸ ὅταν πέφτει καὶ σπαράζεται. Ἰγρῶσια ἀρχίσε νὰ βγῆνι νὰ διαπερῶν τὰ ὀκακὰ καὶ μιὰ λευκὴ συνδῶνη ἀπ' ἀγιάζι ζεκουρελισμένη μὲσα στὰ κλαδιὰ ριγῶνταν ἐπάνω μας. Ἄ, σὲ τέτοια ὥρα τὸ βουνὸ, κρατεὶ δεμένη τὴν ψυχὴ σου, σφίγγει τὰ νεῦρα καὶ γαλιανίζει τὸ κορμὶ ποῦ νομίζεις πῶς βελόνια τὸ σπυμποῦν μὲ τῆς τριγῆς τετανικαίς, ὄρθοστημένικῆς. Μὲ τέτοια κερδὶ ἐξασκουθοῦσα τὸν δρόμο χωρὶς κανένα κῦρω ἀπὸ τοὺς συντρόφους μου.

— Ἄ, νὰ ἕνας, νάτος! φωνάζει ὁ Ρετζέπ.

Καὶ πραγματικῶς κατεβάνουμε τὸν πλατῆνὸ κἀφρορὸ νὰ βροῦμε τὸ γερῶν καὶ φανόντανε ἀπὸ μπροστὰ μας ὅταν στὸν ἀντικρυνὸ τὸν πελώριον βράχο, ποῦ ἐσήκωνε τὴν κορυφὴν τοῦ ὀλόγῃνου, καὶ κωκαλιὰρ μὲς' στὰ δάση ποῦ ἐφούντωναν τὰ πόδια του, ὅπως ὁ γυμνὸς λαϊκὸς καὶ τὸ ἀτρίχο κεφάλι στέκει εἰς τοῦ γῦπα τὸ πολῦτερο κορμὶ, ἐτσι σῦριζα σ' αὐτὸν τὸν βράχο μιὰ σιὰ, σὺν ἀστραπῇ περνοῦσε, ἕνας καθαλάρης σὺν ζευκαλισμένους Στάθηκα νὰ δῶ. Ὁ καθαλάρης, φαίνεται γιὰ νὰ πιάσῃ κᾶποιον, ἀρχικὸν τὸν δρόμο ποῦ φέρνε γύρω τὸ βουνὸ καὶ ἀπὸ τὰ πλάγια τὸν κατῆρορὸ ἐπῆρε, νὰ πέσῃ μὲς' στὸ ρέμμα σὺν τρελλῶς κατεβάνε. Κῦτταζόντας αὐτὸν ἀπὸ μὲσα ἀπὸ τὰ δένδρα ζετινάχθηκα ἕνα ζωὸ μὲ κέρατα μεγάλα καὶ πολὺκλαδα, φοβισμένο καὶ ριγμένο στὸ τρεγιό ποῦ μόλις μιὰ τὸ εἶδα καὶ τὸ ἔγρασα. Ἦ καρδιά μου κτύπησε, κῦτταζε τὸν καθαλάρη πῶς πεσμένος πάνω σταλόγο, μὲ τὴν κερκμπίνα ἔτοιμη, ἤθελε σὺν νὰ πηδᾶσῃ τὸ κῦρό τὸ ἄγριο καὶ νὰ ριχθῇ κατὰμουτρα μὲ τοῦ ἀλόγου τὴν ὀρμηὴ στὸ δρόμο ὅπου θὰ περνοῦσε τὸ δίστατο τὸ ζωὸ ποῦ ἐκινήθησε. Ἐβριζα εἰς τὴν ὀρμηὴ του, τὸν φωνάζω μὴ! μὴ! καὶ ξερῶ βρόντησε ἡ κερκμπίνα καὶ στὸν λίγὸ τὸν κῆπὸν ἐλάθηκα ὁ καθαλάρης ἀπ' τὰ μάτια μου. Τέντωσα τὰ νεῦρα, τὰ μάτια καὶ κᾶτιτῆ μου... τίποτε δὲν ἔβλεπα. Ἄγ! ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ στᾶθια μου κ' ἕνα κῦρό προκίσθηκα μ' αἰμούδικε ὀλόκληρο. Κεντῶ τὸ ἀλογο μου διὰ νὰ τρέξῃ, στρίβω τὰ σπιρούνια, πέρνω δρόμο...

— Πρόσεχε, ἀρέντη, φωνάζει ὁ Ρετζέπ. Σ' αὐτὰ τὰ μέρη περνοῦν πολλὰ νερά.

Μὰ ἐγὼ δὲν ἤκουα. Μὲσα μου σὺν κᾶτι νὰ μ' ἐκλόνιζε. Θεέ μου, ἀρχὰ γε τὸν φιλᾶς;

— Ἀρέντη, πρόσεχε! Καὶ τὴν στιγμὴ αὐτὴν πλίτο, πλίτο, μὲ ἕνα κρότο, σὺν ξερὰ φύλλα νὰ ῥοκαλιζές, ἀκούονταν ἀπ' τὰ πόδια τοῦ ἀλόγου μου. Περνοῦσαμε ἀπ' ἕνα δεινρῶδες κᾶμπο, ὅλο φύλλα κατὰ γῆς καὶ ἀπὸ νερὰ πλημμυρισμένο δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ποῦ γυρῶνταν στὸ ρέμμα.

— Ἀρέντη...

Δὲν πρόβλεπε ἄλλο νὰ με 'πῃ καὶ τᾶλογο μου χάνεται ὡς τὸν λαϊκὸ. Τραβῶ τὰ χάλινά, κεντῶ μὲ τὰ σπιρούνια καὶ θεκρῶνῶ τᾶλογο νὰ πετχθῇ ἀν-

τίπερα. Ἐκείνο ἀφίνει ἀπ' τὴ μῦτη τοῦ ἕνα δεινὸ ξεφτερῖσμα, τινάζει τὰ μαλλιά του, πέρνει δύναμι στὰ πισινὰ τὰ πόδια καὶ τινάζεται. Μὰ ἦταν πηκτός ὁ βούρκος καὶ στὸ ξεπέλεγμα τῶν προσθινῶν τοῦ τῶν ποδιῶν βουλοῦν τὰ πισινὰ ὡστὲ νὰ βρεθῇ ὄρθιο, τὰ δύο τοῦ πόδια γυρισμένα στὰ χαμόκλαδα ἀπὸ τὰ πλάγια καὶ τὰ πισινὰ τοῦ κερκμπίνα μὲς' στὸν βούρκο. Τὸ κῦρό μου! Βρέθηκα ἀπῆκμῆνος ἀπὸ τοῦ ἀλόγου τὸν λαϊκὸ, σφικτὰ ἀγκυλισμένος καὶ φωνάζω.

— Ρετζέπ τρέξε!

Δι' ἐνός παθήματος ὁ Ρετζέπ εὑρέθη παρὰ τὸ πλευρὸν μου.

Ὁ Ρετζέπ μου ἦτον ἄνδρας ὑψηλὸς καὶ παχοκωκαλιάρης μὲ γοργὰ τὰ μάτια καὶ μικρὰ καὶ ὅπως ἔλεγε τρεκῆς εἰς τὴν ῥάτσα. Ἦ καλιὰ του ἦταν βραχνή, βροντόφωνη, ποῦ ὅταν ξεφρονόυσε ὡμοιάζε τῶν κυνηγῶν τὸ κέρατο ποῦ ἀφίνει βραχνὴ φωνή, μὰ δυνατὴ νὰ σέρνεται γυμνὰ σπὴν γῆ καὶ νὰ ἀκούεται ὅσον θέλεις μακριὰ. Ἄλλ' ὅταν καθαλιανέυε, ἂ! ἦτον ἀμύριτος ὅταν μ' ἕνα πίδαμα εὑρίσκετο σὺν στύλῃς στᾶλογοῦ του. Δι' αὐτὸ ὅταν γῶθηκα στὸν βούρκο καὶ ξεφρόνησα: Ρετζέπ τρέξε!

— Ἀμέτωος, μ' εἶπε καὶ εὑρέθη εἰς τὸ πλευρὸν μου.

Τὸ ζεκάλλημα τᾶλογοῦ ἦταν δύσκολη δουλειὰ. Ἀναγκάσθηκα ἐγὼ κ' ἐκεῖνος νὰ τραβήξουμε τὴν λάσπη μὲ τὰ ζῦλα καὶ νὰ δέσουμε τὰ πόδια τοῦ ἀλόγου διὰ νὰ τὰ ζεσηκώσουμε μὲ τὴν ἴδιαν μας τὴν ριχτὴ ἀπὸ τὴν κοιλιὰ. Ὅταν ἐπὶ τέλους τὸ ἐπιτύχαιε, βουτυρωμένοι μὲς' στὸν ἴδρω δὲν σταθήκαμε οὔτε στιγμὴ ἀλλ' ὁ νοῦς καὶ λογισμὸς μου ἦταν στοὺς συντρόφους μου. Ἦταν νύκτα πλέον καὶ προσεκτικὰ κατεβήκαμε τὸν βράχο στὸ ξερόρεμα, ὅπου μὴ φωτιὰ ἀπ' ἕνα σπήλαιον εἰδείχτε τὰ ἔχνη τους. Τοὺς εὑρήκαμε.

— Τί ἐπάθητε παιδιὰ; Φρίτς, τί ἔχεις;

Κανείς δὲν μ' ὀμιλεῖ, μόν' ρίχτω μάτια στῆς γωνιαίς καὶ βλέπω γυμνὰ τὰ τουφέκια καὶ τῆς κερκμπίναις χάμω καὶ ἀπ' ἐξῶ νὰ στέαωνται δεμένα σπὴν σειρὰ τὰ ἀλογο.

— Νὰ, μοῦ λέγῃ ὁ Βάτσος, κᾶτι πάθαμε.

— Τί πράγμα;

— Σὺ τί ἐπάθης καὶ εἶσαι μὲς' τὴν λάσπη;

— Ἀρετέ τὰ τὰ δικὰ μου, τί μὲ γίνθηκε. Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν διηγήθηκα. Μὰ εἶσαι τί πάθητε πῶνε τὸ ἐλάφι ποῦ κτυπήσατε;

— Ἐξῶ δὲν τὸ εἶδες; Πῆγαινε καὶ δεῖς το.

— Βγήκα κ' εἶδα πειθμένο μὲσα στὰ ἀμύρια ἕνα ἀλογο. Ἦταν τᾶλογο τοῦ Φρίτς. Αὐτὸς ἦταν ὁ καθαλάρης ποῦ θοροῦσα ἀπὸ τὸν κατῆρορὸ νὰ κυνηγᾷ τὸ ἐλάφι καὶ ζαλισμένος, ἐξᾶλλος ἀπ' τὴν ὀρμηὴ πλησιάζοντας στὸ ρέμμα διὰ νὰ τὸ κτυπήσῃ ἢ σφαιρὰ βροῦσαι τὸ κεφάλι τοῦ ἀλόγου του. Ὅταν ἀκούσθηκα τὸ μπόυ! τὸ ἐλάφι ἐπροσπί-

ρασε άκέραιο, αυτόστιγμαί τό άλογο έπεσε νεκρό και ό άφρισμένος καθλαχός κυνηγός, ό Φρίτζ, ρίχτηκε μέσα στό χυμόλαδα. Έβαλαφα—τί λέγω—διά τόλογο έκείνο τό βαρβάτο με τά λιγνά τά πόδια και τά παχειά τά πισινά, πού έκροτούσε τόν λαϊμό του ύψηλά και υπέρφρανα όπως τό έρμήνευτε ή ράτσα πώτρεχε στό αίμα του, ή μισή κοζάκου και ή άλλη άράπινη.

— Όχ τό θάψω, είπε με τά κλάμματα ό Φρίτζ.

Και τό θάψαμε τήν νύκτα εις τήν έρημιά έκείνη βιαστικά νά μεσονυκτωθούμε εις τό Χατιπλάρ πού ήταν άλλως δύο ώρες μακριά. Μά ό Φρίτζ ζυκολούθαε νά κλαίη ώς πού έβγαλε τήν καρμπίνα του έκαμα ένα λάκκο εις τό μνήμα κατ'ά τό κεφάλι έθαψε μαζή τό ρονικό του όπλο κ' είπε:

— Ανάθεμά με στό έξής άν πιάσω όπλο δια κυνήγι.

Ανάθεμα, είπα κ' έγω, άν μάθω τί θά πη κυνήγι. Αυτό ήταν τό πρώτο και τό ύστερο εις τήν ζωήν μου!

N. I. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ.

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

(Μυθιστόρημα ΤΗ. BENTZON).

(*Ιδε σελ. 182).

*Η Κλαίρη πρὸς τὴν Ὁδέτην.

11 Μαρτίου

Πολύ προχωρεί ή παρατηρητικότητα σου, αγαπητή. Σε βεβαιώ ότι άν ή μήμη του μακαρίτου κ. Νόελ — ό Θεός αναπαύσει τήν ψυχήν του — δέν επιβραύνεται με τό ελάχιστον άδίκημα έναντίον σου, πολύ ύλιγώτερον ένοχος είναι ό Μάξ Ρενάλ, ό σύζυγός μου και όμως, άν δέν ήρχετο έγκαίριως ή Κλαίρηττα, θά είχα και έγω ίσως τάς ώρας των βασάνων και θλίψεων μου. Δια νά γεννηθώσι παρατόργωδα και παρεξηγήσεις μεταξύ των συζύγων δέν είναι ανάγκη νά είναι διαφόρου εθνικότητας, άρκεί — νομίζω πως θά πω μίαν άνοησίαν — νά είναι έκείνος άνδρας και έκείνη γυναίκα, δηλαδή εις τους αντίποδας ό ένας του άλλου. Ποτέ δέν είμφορεσα νά διακηρύξω καθαρώς τήν ιδιικήν μας περιστασιν, και δέν θά μου κακοφανή νά σε πάρω κριτήν, άρου όμως μάθης πρώτα ότι, παρελθούσης τής καταγίγδοσ, εύρίσκουμαι σήμερα πληρέστατα ικανοποιημένη από τήν τύχην μου. Η καταγίγς αυτή, ελαφρά, παραδοική, ή οποία εκτός τινος ύποκόπου μακρημού εκ μέρους τής οικογενείας μου, μένει μόνον ώς δυσάρεστος άνήμνησις τάρα, εξεργάγη όλίγον εξ αίτίας του Μάξ, αλλά περισσότερον εξ αίτίας των πτωχών μας γονέων, οι οποίοι άνεμιγνύοντο περισσότερον

του δέοντος με ήμας. Αγαπητή Ὁδέτη, έπίτρεψέ με νά σου πώ, ότι είσαι πράγματι πολύ περισσότερον άγγλίσ παρ' ότι νομίζεις και ή ίδια, όταν μου θυμλεις ως τεύχος του Τόυχιτζ, περί τρελλού και έμπαθούς έρωτος. Υπαρχουν εις τήν Γαλλίαν έρωτες προ του γάμου; δέν είναι τό πάθος παρασμένη μύδα πλέον, άρου μόλις και μετά βίας τό παραδειχόμεθα εις τά μυθιστορήματα; Έγω τουλάχιστον τό όμολογώ ότι, άν και αγαπώ με όλας μου τάς δυνάμεις τόν σύζυγον μου, έννοώ όμως πολύ καλύτερα τήν Ζύπ παρ'ά τήν Σάνδην. Και άκόμη έγω δέν είμαι και τόσον άνακατωμένη εις αυτήν τήν κίνησιν. Εκείνοι όμως πού είναι, δέν είμφορουν νά πορεύθουν ότι ή μύδα άνεκατώνεται όλίγο πολύ εις όλα. Ο τροχός γυρνά δια τά αισθήματα όπως και δια τήν τουαλέταν. Μία γυναίκα σήμερα με τοιαύτα αισθήματα και πάθη θά ήτο ήναγκασμένη νά φέρη και άλλα χαρακτηριστικά γνωρίσματα τής εποχής δια νά είναι πλήρης ή ομοιότης με τής ήρωίδας του Βαλζάκ. Και άν μάλιστα πρόκειται περί κορασίδων...

Ό ήθημείσαι βέβαια πως ύπανδρεύτης. Και μ' έμέ συνέβη άπράλλαχτα τό πράγμα, με τήν διαφοράν ότι έπειδή ό κ. Μάξ Ρενάλ ήτο νέος πολύ κομψότερος του Τζαίημς Νόελ, και πολύ εύχαριστότερος ύπό πάσης τής έπόψης, μου ήρесе, φυσικώ τώ λόγω, περισσότερο. Άλλως τε μόλις τόν έγνωρίζω, άν και ό πατήρ μου και ό ιδιικός του ήσαν παλαιοί συμμαθηταί και οι μητέρες μας ήσαν πολύ σχετικά. Οι νέοι τότε κάμουν όλίγας επίσκεψεις, συχνάζουν μόνον εις κάποιον καλλιτεχνικόν κόσμο, τήν επίδρασιν του όποιου έφοβούτο άκριβώς οι γονεις του. Πάουα συχνάκις τήν κ. Ρενάλ νά παραπονείται με τήν αθεράπευτον άνηριάν του υίου της, όστις έτρεφεν αντίπαθειαν κεκηρυγμένην έναντίον των έπιστημών, εις τάς όποιάς μολαταύτα ύλοι οι ιδικοί του έγρεώστων τήν φήμην και τόν πλοστόν των. Εις τό σχολειόν δέν είχε κάμει καμίαν από τής επιτυχίας έκείνης, πού άποτελούν συνήθως τήν υπερέρανειαν των γονέων προητοιμάσθη μ' όλην τήν άνεσίαν του δια τάς προσωρικάς εξετάσεις, ύπέστη ως έρασιτέχνης τής διδακτορικής του εις τήν νομικήν και εκτοτε δέν έδεξε καμίαν κλίσιν δια κανένα στάδιον. Τα ύπουργεία είναι τό φυσικόν καταφύγιον των άδιαφόρων του είδους τούτου. Δια τής βίας και πάλιν έπρωξαν τόν Μάξ εις τό ύπουργείον των έξωτερικών έπειτα άρου τόν είδαν νά κάθεται ήσυχα ήσυχα εις ένα γραφείον, έσκέφθησαν έννοείται νά τόν νυμφεύσουν. Κατ' άρχάς δέν έδεικνυε και μεγάλην διαθεσιν και προθυμίαν, αλλά έπεράσθημεν μαζί μερικώς έθδομάδας κάλοκαιρινάς εις τά Πυρηναια και ήλλαξαν γνώμη.

Όταν του έδόθη ή χειρ μου, του Μάξ ό μισθός ήτο όλος διόλου γέλοιος, πραγμα ή άλλως τε χωρίς σημασίαν, διότι ή προίκα του ήτο επάνω κάτω ίση

με τήν ιδιικήν μου. Τό ουσιώδες, έσκέπτοντο, ήτο πού είχε μίαν θέσιν τακτικήν, και ήδύνατο ότι ώραν ήθελε νά εισέλθη κατ' ευθείαν εις τόν διπλωματικόν κόσμο. Και νά σου πώ, τό στάδιον αυτό με έγχαργάλιζεν, διότι είχα τόσον όλίγον ταξιδεύση! Άλλά και τίποτε δέν μάς έβίαζεν άκόμη. Αγαπούσαμεν τό Παρίσι και οι δύο μας, και οι γονεις μας δέν δυσηρεστούντο νά μας έχουν κοντά τους, όσον τό δυνατόν περισσότερον.

Ο Μάξ άφινε έκαστον νά κάμνη τά σχέδιά του, χωρίς νά αναγκιγνύεται και πολύ δέν αγαπά τήν πάλην ό πτωχός μου Μάξ. Μίαν φοράν μόνον, κατ'ά τό λέγειν του, εξηγήθη σύσσωμος όταν ήβελησαν νά τόν πείσουν ότι πρέπει νά βοηθήση τόν πατέρα του εις τό έμπόριον των χημικών προϊόντων. Ίσως επ' αυτό του άντικειμένου νά αυτοκολακεύεται όλίγον. Τόν είδον άκολούθως νά έπιμένη, μετριωπαθώς μόν, αλλά και με μίαν άκαταμάχητον σταθερότητα. Θά κρίνης, άλλως τε, και μόνη σου... Α! ύπήρξε πολύ ίκανός, πολύ ισχυρός. Με τά πολλά μόνον έπροδόθη τότε πού μου έστειλε, κατ'ά τήν εποχήν των έρώτων μας, κρυμμένως μέσα εις τής καθημερινάς άνθοδέσμας του στίχους έρωτικούς... "Ω τρέλλα, τρέλλα!.. κατ'ά τήν γνώμην μου τουλάχιστον... Η μαμά τους εύρεν όλίγον ζωηρούς: επί τέλους έπρόκειτο νά νυμφευθώμεν μετά δεκαπέντε ήμερας. Τους γνωρίζεις ίσως τους έρωτικούς έκείνους στίχους, διότι συνεξεδόθησαν κατόπιν εις τήν νέαν έκδοσιν των Μεθών του — μία μικρά σειρά έπιγραφομένη *Λορίνα*. Προφανώς δέν έπρόκειτο άπλώς περί έρασιτέχνου τής ποιήσεως. Έπρεπε νά δυσπιστώμεν, προ πάντων ό πατήρ μου, πού τόν γνωρίζεις... Άλλά ήτο τόσον εύχαριστημένος πού έπαιρνα τόν υιον του παλιού του φίλου Ρενάλ, ύπήρχε τόση συμφωνία εις τάς κλίσεις και τήν θέσιν των δύο οικογενειών, ώστε παρεβλεπε και πολλά άλλα πράγματα.

—Αί! αυτός ό νέος στιχοιργει όσον δια νά σκοτώνη τόν καιρόν του δέν είνε και μεγάλο τό κακό. Βλέπεις, μιά μικρή άνθοδέσμη δια τήν Άμαρυλλίδα του, ή περιστάσις τό καλεί...

Αυτή ήτο ή μόνη παρατήρησις του πατέρα, ό όποιός θά έπρόσθετεν ύποθέτω κατ' ιδίαν:

—Τόσο τό καλύτερον άν αυτός ό τριαισμένος γάμος τής κόρης μας είναι και γάμος κλίσεως...

Άλλοι στίχοι έπηκολούθησαν τους πρώτους, οι όποιοι με έθελάξαν, χωρίς νά άνησυχήσουν τους γονεις μου. Άλλ' όταν άκολούθως άπεδείχθη ότι αυτό τό σκότωμα του καιρού, πού ήνείχοντο ως τάρα, ήτο πράγματι ή κυρία ένασχόλησις έκείνου, πού ένόμιζαν σοβαρόν, άν ούχι εργατικόν, τότε εξέσπασε γενική ή άπελπισία.

Ευθύς τήν έπιούσαν των γάμων μας, ό Μάξ μου έκαμην μίαν εξομολόγησιν, τήν όποιαν άλλως τε έθεώρει περιττήν, πεπεισμένος ότι ή ποιητική ά-

ποστολή, τήν όποιαν είχε διαπεραιώσει ύπό τους αίσίους οίωνούς και τήν αϊγίδα των έρωτικών του γαρδενιών, μου είχαν άνοιξη άρεκέτα τους ύφθαλμούς. Μου έφανέρωσεν ότι ήτο συγγραφεύς ενός τεύχους ποιήσεων, ή επιτυχία των όποιων είχε συνοδευθή και με όλίγον πολύ σκάναλον. Η έκπληξις τήν όποιαν θά ήδύνατο νά μου προξενήση τοιαύτη άποκαλύψις έχάθη, τό έννοεις, μέσα εις τόσας νέας έντυπώσεις. Μόνον αισθάνομαι τώρα άμυδράς τύψεις διότι δέν έδείχθην όσον έπρεπε θαυθαμένη από τήν δόξαν του θεού, πού άπεκαλύπτετο. Όλίγα δευτερόλεπτα ύληχερās σιωπής έπηκολούθησαν αυτό τό θεατρικόν μηχανημα, πού προητοιμάσε μετά τόσης φροντίδος ό σύζυγός μου.

Φαντάσου ένα βασιλόπουλο τής Χαλιμας πού μεταμφιέζεται εις έμπορον δια νά φθάση μέχρι τής χαριτωμένης βασιλοπούλας τής Κίνας, και πού άποκαλύπτεται αίφνης ύπό τήν πρόστυχον έκείνην μακαράταν, ένψ τής λέγει σιγά σιγά, εις τήν καλύτεραν στιγμήν:

—Ναι, είμαι ό Καμαραλτζαμάν!

Αν, αντί νά τήν εύρη γοητευμένην, τήν ύδη άνυδον, σταντάζεσαι τήν ιδιικήν του απογοήτευσιν. Αυτό άκριβώς έπαθα, και τό έννοώ μόλις σήμερα, με τόν πτωχόν μου τόν Μάξ.

Η σκέψις ότι δέν είχα διαβάση τίποτε ιδικόν του, εκτός από μερικά σεμνά και πλήρη εύλαθείας συνάτα, τά όποια του είχαν έμπνευση έγω ή ίδια, τόν άνεκούρισεν όπωσδήποτε όλίγον, Άνελαθε νά με κάμη νά έννοήσω καλύτερα τί άξιζε και πόσον έπρεπε νά με κολακεύη αυτή ή μεταμόρφωσις του γραμμοκράτου εις ποιητήν. Μου έδωσεν ένα αντίτυπον των Μεθών του, επί χαρτου μεταξωτού μ' ένα δέσιμον καλλιτεχνικώτατον και μου είπε με άφρητόν τρυφερότητα.

— Δέν έτόλμησα νά προσθέσω αυτό τό κομψότερημα εις τό κίνιστρον των νυμφικών σου δώρων, διότι χθές άκόμα ήσουν παιδί: άλλ' αυτό άνήκει εις τήν γυναίκα μου: έδώ είναι τό καλύτερον μέρος του έαυτού μου: όλα μου τά όνειρα, όλα μου οι θλίψεις, οι χαράς τής ζωής μου, οι έρωτες μου όλα πού άπρηθύνοντο πρὸς σε, μικρή μου, χωρίς νά σε γνωρίζω, και οι όποιοι άπεπλωνόντο ένίστε καθ' ύδόν. Δέν έχω πλέον δικαίωμα νά σου κρύβω τίποτε, διότι σ' αγαπώ: ίδού τό παρελθόν. Τό παρόν, τό μέλλον, είναι εις τάς χείρας σου, θά τά διαπλάσης κατ'ά βούλησιν και τά μέλλοντα έργα μου θά ξίζουν, χίλιες φορές, τό νοιώθω, καλύτερα από αυτό τό δοκίμιον, χάρις εις τήν εύτυχίαν πού θά μου δώσης.

Δέν έλησημόνησα ούτε λέξιν από αυτήν τήν μικρήν δημηγορίαν, μου έκτόπησεν κατ' ευθείαν εις τήν καρδιά, όσο και άν ήτο άκόμη σκοτεινή δι' έμέ. Εις μίαν από τής σπανίας ώρας πού μ' άφηνεν μόνην ό Μάξ, άνοιξα τό βιβλίον όπως θάνοιγεν ή

Πανδώρα την πυξίδα... Η Πανδώρα δεν ήτο; Ξεύρεις τὰ σαστίζω ὀλίγον εἰς τὴν μυθολογίαν. Βέβαια ἡ Πανδώρα ἦτο πού εἴπεν ἐκείνη τὴν πυξίδα γεμάτην ἀπὸ κακῶν, ἀλλὰ ἡ ἄλλη ἐκείνη ἡ περιέργος ἡ Ψυχὴ ἀνοίξει ἕνα ἄλλο κουτί, δὲν ξεύρω ποιὸ, καὶ ἐπεσεν ἀναίσθητη, ἐπειδὴ τὴν ἐπνίξαν ἀληθινῶς αἰετοί. Μὲ πειράζει νὰ παραβάλλω τὸν χαυνὸν ἐκείνον πεσσιμισμὸν τῶν Μεθῶν μὲ φαρμακερὸν μίσημα. εἶναι ὅμως ἡ ἀλήθεια ὅτι δὲν ἦσαν καθόλου προετοιμασμένη νὰ τὸ ἀναπνεύσω. Μοῦ ἐπροξένησαν μίαν ἐντύπωσιν τρόμου μᾶλλον παρὰ θαυμασμοῦ. Ἐσκέφην ὅτι ὁ ἀξίερατος ἐκείνος νέος, πού ἐνυμνεύθη τὴν προτερσίαν καὶ ἐνόμιζα ὁμοίον μου, ἦτο ἀπεναντίας φύσεως ὅπως διδίου διαφορετικῆς, παράδοξος, μελαγχολικός καὶ ἐγὼ δὲν ξεύρω τί ἄλλο. Μὲ κατελύθησαν προπάντων αἱ βλασφημίαι του. Βραδύτερον ἐνόησα ὅτι ἡ δαιμονικὴ ἐκείνη ἀσέβεια ἦτο ἀμφιβολία μόνον... ἀμφιβολία βλασφημιῶν ὀλίγων, ἀλλὰ τότε δὲν ἐνόησα τίποτε ἄλλο, παρὰ ὅτι ὁ σύζυγός μου δὲν ἐπίστευεν εἰς τὸν Θεόν, ὅτι θὰ εἶχε πολλὰς περιπετείας καὶ ὅτι ἔπρεπε, διὰ νὰ τὸν κάμω εὐτυχῆ, νὰ κοπιᾶσω πολὺ περισσότερον παρ' ὅσον, ἀπὸ καλωσύνης του βέβαια, ἔλεγεν. Εἰς αὐτὰ ἐπάνω, ἀνελύθη εἰς δάκρυα. Ἐπὶ τέλους, νὰ μεταπέση κανεὶς ἀπὸ τὸ γάλα καὶ τὴν ζάχαριν πού τρέφουν τὰς νεάνιδας, εἰς ἕνα κρασί τόσον δυνατὸν, ὀλίγον τὸ ἔχει; Ὅταν ὁ Μᾶξ μὲ ἐπνεύειν κλαίουσιν μὲ τὸ βιβλίον ἀνοικτὸ εἰς ἕνα κάποιον ποιήματά του, διὰ τὸ ὅποιον εἶναι ἰδιαιτέρως ὑπερήφανος, ἐκείνην τὴν ἔξοχον φρικὴν πού ἐπιγράφεται τὸ Μηδὲν, μὲ ἔσφιξε μετὰ παραφορᾶς ἐπὶ τοῦ στήθους του. Τὶ παράδοξον νὰ εἶναι τόσον ὀλίγον διορατικοὶ οἱ μεγάλοι ἄνδρες εἰς πράγματα διὰ τὰ ὅποια ἡ βλακωδέστερα ἀπὸ ἡμᾶς ἔχει τόσην ὀξυδερκίαν! Καθ' ὅλην τὴν σελήνην τοῦ μελιτός μας ὁ Μᾶξ δὲν ἀντελήθη τὴν ἰδιαιτέραν φρικὴν, πού μοῦ ἐνέπνευεν ἔβλεπεν, νομίζω, μόνον ὅ,τι συνέβαινε μέσα του, μίαν ἀνησυχίαν αἰσθημάτων νέων καὶ ἡδυτάτων, ἢ κρῖνω τοῦλάχιστον ἀπὸ ἐκείνη τὰ στοιχειώδη, ἀληθινὰ λεπτὰ καὶ τρυφερά, πού μοῦ ἀπήγγελλε μὲ τὴν θερμὴν καὶ ἡχηρὰν φωνήν του, τὰς ἡμέρας πού διηρχόμεθα εἰς τὴν Νορμανδίαν, εἰς τὸ Βερπρέ, ἐκεῖ ὅπου διέρρευσεν ἡ παιδικὴ μου ἡλικία, ἐκεῖ ὅπου ἐγεννήθη τότε καὶ ἡ Κληρονομία μου. Ἐκείνος ἀγαπᾷ μετρίως τὴν ἔξοχὴν ἂν καὶ ψάλλη ἀπειδὴς τὰς κάλλονας τῆς φύσεως. Λέγει ὅτι διὰ νὰ εἶναι ἰσχυροὶ αἱ ἐντυπώσεις πρέπει νὰ εἶναι παροδικαί· μόλις ἔρχεται καὶ εὐθὺς ὁ νοῦς του εἶναι διὰ τὴν ἀναχώρησιν. Ἐγὼ τὸ ἐναντίον. Ἄλλ' αὐταὶ αἱ διαφοραὶ δὲν ἐφανερώνοντο, ἐννοεῖται τὰς πρώτας ἑβδομάδας. Ἦτο τρελλὸς διὰ τὰ μεγάλα δάση, διὰ τὰς γλοεράς ἀτρικτούς, τὸν μακρὸν ὄρυθον τῆς θαλάσσης καὶ τρελλὸς ἀπ' ὅλα περισσότερον διὰ τὴν ἀφελῆ γυναικὸν σου, διότι ἦσαν ἀφελῆς, τὸ ἐννοῶ. Ἦ

περιφρόνησις διὰ τὴν Κλαίρη τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀποδεικνύει τοῦλάχιστον ὅτι ἕκαστα ἐκτοτε μερικὰς προόδους... ὄχι ἴσως ἀρκετάς, ἀλλοίμονον! Ὁ Μᾶξ διατηρεῖ ἀκόμη κατὰ τὸ εἰρωνικὸν του ἐκείνο ὄρος, πού ἐλάμβανε διὰ τὰς ἀφελείας μου. Ὁ εἴπηρ ὅτι ἡ τρυφερότης του ὑπερέβαινε τὴν εἰρωνίαν του ἀδιάφορον, μοῦ εἶναι δυσχάρεστον νὰ σκέπτομαι ὅτι κατὰ βάθος μὲ οἰκτεῖται, καὶ ὅτι μὲ κρίνει μέσα του ὅπως κρίνει κάποτε φανερά καμὴν ἀπὸ τὰς φίλας μας:

— Τὶ χίνα πού εἶναι αὐτὴ ἡ καλὴ κυρία Χ...!

Ξεύρεις ὅτι πάντοτε ἦσαν ὀλίγον φιλόποτος καὶ μιναγγικτος, ἀλλὰ δειλὴ πρὸ πάντων. Ὅταν βλέπω νὰ φοίση ὁ μύσταξ τοῦ κύνου καὶ κυρίου μου, μ' ἕνα ἰδιαιτέρον χαμόγελον, καὶ ν' ἀνυψῶται ὀλίγον τὸ δεξί του φρύδι, μὲ μίαν ἔκφρασιν περιφρόνησεως, μοῦ ἔρχεται νὰ του ξεφωνήσω:

(Ἔπεται συνέχεια).

Ο ΦΩΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Ἀπὸ καταβολῆς κόσμου μέχρι τοῦ τέλους τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ αἰῶνος, μολοντοί τὸσαι ἐγίναν ἀνακαλύψεις καὶ τόσαι παρήγορα ἀριστουργήματα δὲν εἶχαν ὅμως ἀκόμη ἐξεύρη τὸν ἀέλιον σωτῆρα τῆς λάμπας οὔτε τὸν σημερινὸν μηχανισμὸν αὐτῆς. Αἱ λυχνίαι ἦσαν καλλιτεχνικώταται ἀλλὰ ἐκἀπίνισαν ἐλεεινὰ καὶ μετρίως ἐφώτιζαν τοὺς συγγρόνους των. Ἀργότερα ἀντικατεστήθησαν ἀπὸ τὰ κηρία καὶ τὸ ἔλατον ἐμεινε διὰ τοὺς ὀλιγώτερον πλουσίους ἐνῶ οἱ πτωχοὶ ἤκοοντο νὰ ἀπολαμβάνουν τὴν ἡμέραν τὰς εὐεργετικὰς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας καὶ τὴν νύκτα νὰ κολυμβοῦν εἰς τὸ σκότος ἢ ἐν ἀνάγκῃ νὰ φωτίζονται κίοντες ρητίνην. Καὶ ὅμως οἱ τότε Παρισίαιοι δὲν ἐφαίνοντο δι' αὐτὸ δυστυχεστεροί.

Ἦσθη ὅμως μεταβολὴ ὅταν πρὸ πενήκοντα ἐτῶν ἐφευρέθη τὸ φωταερίον, πρὸ τριάντα τὸ πετρέλαιον καὶ μόλις πρὸ δεκά-πέντε τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς!

Σήμερον—ἐὰν λάθωμεν ὡς ἀρχικὴν μονάδα τὸ εἰς μίαν ὥραν καίμενον κηρίον—οἱ παρισίαιοι καταναλίσκουν ἐτησίως διὰ τὸν φωτισμὸν 35 δεσεκατομμύρια καὶ 205 ἑκατομμύρια τοιούτων κηρίων καίοντες φωταερίον, πετρέλαιον, ἔλαιον φυτικόν, κηρία στακτίνης καὶ μεταχειρίζομεν τὸν ἠλεκτρισμὸν. Δηλαδή ὁ φωτισμὸς ἐντὸς ἔτους τῶν Παρισίων ἰσοδυναμεῖ μὲ κηρίον τὸ ὅσον θὰ ἔκαιεν ἐπὶ 4 ἑκατομμύρια ἔτη ἢ μὲ 35.205.000.000 κηρία, ἐκ τῶν ὁσίων τὸ καθὲν θὰ ἔκαιεν ἐπὶ μίαν ὥραν. Καὶ ἀναλογοῦν δι' ἕκαστον κάτοικον τῆς μεγαλοπόλεως 36 τοιαῦτα κηρία καθ' ἑκάστην.

Τὸ φωταερίον ἔχει τὴν μεγαλύτεραν διάδοσιν. Αἱ διάφοροι ἐταίρια τῶν Παρισίων ἐξοδεύουν 310 ἑκατομμύρια κυβικὰ μέτρα καθ' ἔτος. Ἀπὸ τὰς 83 χιλιάδας οἰκίας τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσος αἱ 31 χιλιάδες προμηθεύονται φωταερίον, ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν πελατῶν ἀνέρχεται εἰς 319.000. Ὁ ἠλεκτρικὸς φωτισμὸς ἀνεπτύχθη κάπως κατὰ τὴν τελευταίαν μόνον πενταετίαν. Εἰς τὰ 1889 ὑπῆρχον μόνον 20.000 ἠλεκτρικαὶ λυχνίαι ἐνῶ σήμερον ἀνέρχονται εἰς 350.000—οὗν ἦττον ἡ διάδοσις τοῦ φωταερίου εἶναι 15 καὶ ἡ τοῦ πετρελαίου τέσσαρας φορές ἰσχυροτέρα τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτισμοῦ.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Αἱ ἐφαρμογαὶ τῆς φωτογραφίας διὰ τῶν ἀκτίνων Χ δὲν κάθουν κάθε μῆρα νὰ κάμουν θύματα.

Τελευταίως τὴν μεταχειρίσθησαν ὡς μέσον διὰ νὰ ἀνακαλύπτουν τὴν νόθευσιν τῶν πνευματωδῶν ποτῶν. Τώρα ὅμως ἐγίνει κάτι ἄλλο πολὺ καλύτερον καὶ πρὸ σωτήριον. Καταπολεμοῦν μὲ αὐτὴν τὸν ἀλκοολισμὸν:

Καταπίθουν τοὺς ἀλκοολικούς καὶ φωτογραφοῦν τὰ ἐντόσθιά των. Κατόπιν τοὺς παρουσιάζουν τῆς ἐσωτερικῆς φωτογραφίας ὑγείων ἀνθρώπων καὶ τοὺς δείχνουν ἔτσι τὰ μεγάλα βήματα πού κάμνουν πρὸς τὴν καταστροφὴν τους. Συγγρόνως τοὺς προτείνουν νὰ ἔλθουν καὶ πάλιν ὑστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ νὰ ξαναφωτογραφηθοῦν καὶ τοὺς δείχουν τότε ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν προκηγουμένην κατάστασιν τους τὴν καλύτερα (ἂν ἐπνευσαν νὰ πίνουσιν) ἢ τὴν χειροτέρευσιν τῆς ὑγείας των ἐὰν ἐξακολοῦθοῦν. Φαίνεται δὲ πῶς αὐτὴ μέθοδος ἔχει περισσοτέραν ἐπιρροὴν ἠθικοποιῶν ἐπὶ τοῦ πνεύματος αὐτῶν τῶν δυστυχῶν παρὰ οἱ πρὸ εὐγλωττες συμβουλῆς καὶ νοουθεσίαι.

Εἶναι γνωστὸ ἀπὸ τὰ καθημερινὰ παραδείγματα πού ἔχομε πῶς οἱ τυφλοὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ἄλλων αἰσθήσεων καταρθώνουν νὰ ἀναπληροῦν ἀρκετὰ τὴν αἰσθησὶ πού τοὺς λείπει. Μανθάνουν νὰ σπουδάζουν νὰ γράφουν καὶ νὰ διαβάζουν μὲ τὴν ἀφή. Ὑπάρχουν ἄλλωστε καὶ ἰδιαιτέρα σχολὰ ἐπίτηδες διὰ τοὺς τυφλοὺς.

Ὁ διευθυντὴς καὶ ἰδρυτὴς τοῦ μουσείου τῶν τυφλῶν στοὺς Παρισίους, ὁ Γκεμπὼ κατόρθωσε τυφλὸς καὶ αὐτὸς νὰ ἱππεύη, νὰ κολυμβᾷ, νὰ περιπατῆ σὲ δύσβατα μέρη καὶ τὸ παραδοξότερον περιοδεύει σὲ ἀγνωστὰ μέρη χωρὶς ὀδηγόν. Ἐγράψε δὲ δύο τόμους ποιήματα.

Ἄλλὰ καὶ ἕνα ἄλλο παράδοξον φαινόμενον εἶναι οἱ δύο συγγρόνοι γλιπτικαί, ὁ γάλλος Βιβὼλ καὶ ὁ ἀμερικανὸς Ἰωάννης Μαρσὰν Μονγύ.

Ὁ τελευταῖος αὐτὸς διηγείτο πῶς ἔκαμε ἕνα ἀγαλμα τοῦ Βάσιγατων. Τόσο, λέγει, τὸ συνέησε, τόσο τὸ ἔμαθε μὲ τὴν ἀφή πού τὸ ἐφρατάζετο σὺν νὰ τὸ ἔβλεπε τόσο ἤξερε καὶ τὸ παραμικρὸν του λάξευμα, τόσο πού ἀπέκτησε ἀληθινὸν ἔρωτα γιὰ τὸ

ἔργο του γιὰ τὸ ὅποιο καὶ μόνον εἶχε μάτις καὶ τὸ ἔβλεπε...

Καὶ μιά μικροῦσαιη στατιστικὴ:

Σ' ὅλη τὴ γῆ ζοῦν ἐπάνω κάτω ἕνα δεσεκατομμύριον καὶ πεντακάσιαις χιλιάδας ἀνθρώποι. Πεθαίνουσιν δὲ κάθε χρόνον 33,033,033 δηλ. 9050 τὴν ἡμέραν, 377 τὴν ὥραν, 62 τὸ λεπτόν καὶ 1 τὸ λίγον—λίγον τὸ δευτερόλεπτον.

Στὸ Λονδίνο ἔγινε μιά ἐκθεσις σκύλλων. Μιά δὲ ἐφημερίς πού τὸ ἀναφέρει δημοσιεύει καὶ τὰ ἐξῆς διὰ τὴν μανίαν πού αἰσθάνονται κάποιοι διὰ τοὺς σκύλλους:

Ἡ πραγματίσις τῆς Βυρτεμβέργης ἀγαποῦσε τόσο πολὺ τὰ σκυλλάκια τῆς πού σὰν ψοφοῦσαν τὰ ἔβριζε σὲ μολυβένια νεκροκερβεθάρια. Μιά μῆρα μιά θαλαμηκόβος τῆς ἐτόλμησε νὰ γελᾷσῃ δι' αὐτὸ, τόσο δὲ ἐξοργίσθηκε ἡ πραγματίσις πού λίγον ἔλειψε νὰ τὴν σκοτώσῃ.

Ἡ διάσημη Νινὸν δὲ Ἀγκλῶ εἶχε τὸ ἱστορικὸν τῆς σκυλλάκι τὸν Ρατῶν μὲ τὸ ὅποιο ἔτρωγε στὸ ἴδιο πιάτο. Ἡ κυρία Δεζουλιέρ ἔγραψε ὀλόκληρον δράμα πρὸς τιμὴν τοῦ σκύλλου τοῦ φίλου τῆς στρατάρχοῦ Βιθῶν.

Ὁ δὲ Σκάρω ἀριερώσε ἕνα ἀπὸ τὰ ἀνωμαλὰ του μυθιστορήματα στὸ σκυλλάκι τῆς ἀδελφῆς του.

Μία ἀπὸ τίς πρὸ σπουδαίας προσωπικότητες τῆς Ἀμερικῆς ἡ κυρία Χέριετ Μπίτσερ Στῶδ ἀπέθανε τελευταίως εἰς ἡλικίαν ὀγδόντα ἐτῶν. Ὅλην τῆς τῆ ζωὴ τὴν ἀφιέρωσε διὰ τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα καὶ κυρίως διὰ τοὺς δούλους. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ αὐτῶν ἔγραψε τὸ περίφημὸν τῆς ἔργου: Ἡ καλὴ τῆς μακρυῆς Θωμᾶ τὸ ὅποιο μεταφράσθη εἰς ὅλας τίς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας: Ὅλας οἱ ἀθλιότατες καὶ τὰ ἀδικήματα τῆς δουλείας περιγράφονται σ' αὐτὸ μὲ τὴν μεγαλύτερα φυσικότητα σ' αὐτὸ τὸ ἔργο τοῦ ὁσίου κάθε γραμμὴ φέρνει δάκρυα. Ἡ Σάνδη ἔγραψε τότε τὰς κρίσεις τῆς διὰ τὴν φιλάνθρωπον κυρία καὶ ἔλεγε:

Ἴσως δὲν εἶναι συγγραφεὺς ὅπως τὸ ἐννοεῖ ὁ κόσμος τῶν γραμμάτων εἶναι ὅμως ἀγία.

Ναί, ἀγία! τίς εἶναι ἡ ψυχὴ πού ἀγαπᾷ, εὐλο-

γεί και παρηγορεί έτσι τους πάσχοντες· είναι λεπτό και βαθύ το πνεύμα που βυλιδοσκοπεί έτσι τις σκέψεις της ανθρώπινης καρδιάς. Είναι γενναία και μεγάλη η καρδιά που εγκλιπώνεται με τον οίκτον, την αγάπη και το σεβασμό της ολόκληρης φυλής βουτηγμένη στην ταπείνωση και τη λύπη.

Αυτό το έργο έφερε το καιριώτερο τραύμα κατά της δουλείας στην Αμερική.

Γ. Ι. Κερ.

Ο τίμιος άνθρωπος που μάς ευεργετεί υπείκων εις τας αρχάς της ήθικης, παρ' όλην του την αξίαν δεν μάς κατακτά τόσο όσον ο κακός που μάς βοηθεί διότι μάς αγαπά...

Ο έρωσ είναι πάντοτε η δημιουργός δύναμις:

Φυσικός παράγει νέα όντα.

Αγνός και ιδεώδης, μάς αναπλάσσει διακρότους από τον εκυτόν μας.

Διπρέ.

ΕΞΕΔΟΘΗ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΔΟΥ
ΠΛΗΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Μονόλογοι, Διάλογοι και Δραμάτια.

(Δι' έρωτας Σχολείων και Οικογενειών).

Τιμάται δραχ. 2

(Διὰ τὸ εξωτερικὸν φρ. γρ. 2.)

Ἀπευθυντέον: Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ
ἐκδότην καὶ διευθυντὴν τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»
ὁδὸς Αἰόλου 119, εἰς Ἀθήνας.

Ο καλὸς φίλος καὶ ἀριστὸς μουσικὸς Κίμων Μπέλλας ἐκ-
δίδει προσεχῶς ἑλληνικὴν μελοδραματικὴν ὑπὸ τὴν τίτλον:

Ἡ Γιαννοῦλα

ἢ ἡ παραμονὴ τῆς πρωτομαγίδε

(εἰς πιάξεις πέντε).

Μουσικὴ καὶ ποιήσις τοῦ ἰδίου.

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἔλαβον ἀγ-
γελίαις νὰ τὰς ἐπιστρέψωσιν εἰς τοὺς ἐκδότας ἡμῶν κ. κ.
Κ. Ζιβίδη καὶ Σκ ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα.

«Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» Έτος 18ον.

Κατὰ τὴν κοινὴν ὁμολογίαν τὸ τερπνώτερον καὶ μορφω-
τικώτερον ἀνάγνωσμα τῆς τρυφερῆς ἡλικίας εἶνε «ἡ Δια-
πλάσις τῶν Παίδων». Ὅ,τι δημοσιεύεται ἐν αὐτῇ, — μυ-
θιστορήματα διηγήματα, δραματικά, διάλογοι μονόλογοι,
μῦθοι, ποιήματα, βιογραφίαι, κτλ. κτλ. — ἔλα εἶνε συν-
τιταγμένα εἰς γλώσσαν ἁπλῆν καὶ εἰς ὕψος κομψὸν κατὰ
τὰς ὑγιειντέρας παιδαγωγικὰς ἀρχάς, ὑπὸ συγγραφέων εἰ-
δικῶν καὶ ἀνεγνωρισμένης ἀξίας, ἑλλήνων καὶ ξένων.

Αἱ διάφοροι πνευματικαὶ ἀσκήσεις, αἱ προτεινόμεναι
πρὸς λύσιν, ὁξύνουσι τὸ πνεῦμα τῶν νεαρῶν τῆς συνδρο-
μητῶν, καὶ οἱ συχνὰ προτεινόμενοι διαγωνισμοὶ ἐξεγεί-
ρουσι τὸ εὐγενὲς αἶσθημα τῆς ἀμίλλης ἢ δὲ τρυφερὰ καὶ
ἐγκάρδιος Ἀλληλογραφία τῆς «Διαπλάσεως» προσδίδει εἰς
τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἰδιαίτερον ὅλωσ θελήγητρον.

Τέλος ἡ φιλοκαλία μεθ' ἧς ἐκτυποῦται ἡ «Διαπλάσις
τῶν Παίδων» καὶ αἱ εἰκόνας δι' ὧν κοσμεῖται καθιστῶσιν
αὐτὴν φύλλον ἐξίγως καλλιτεχνικὸν καὶ ὠρατὸν, ὅπως πρέ-
πει νὰ εἶνε πᾶν βιβλίον προωρισμένον δι' ἀναγνωστὰς νεα-
ροὺς τῶν ἡμετέρων μορφῶται ἢ καλλισθησίαι.

Οἱ κ. κ. συνδρομηταί, δύνανται νὰ πευθύνωνται
διὰ τὰ ἀπορῶντα τὸ περιοδικόν:

Οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ πρὸς τὸν ἡμέτερον ἀνταπο-
κριτὴν κ. Κωνσταντῖνον Κοιμεντῖν εἰς Πύργον.

Οἱ ἐν Σμύρῃ πρὸς κ. κ. Στέφανον Βεϊνό-
γλου καὶ

Οἱ ἐν Ἀγκύρᾳ πρὸς τὸν κ. Α. Γιανόπουλον.

Ἐξεδόθησαν

ΑΓΓΕΛΟΥ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ

ΤΑ

ΘΑΝΑΣΙΜΑ

